

TAN BÉ QUE ANÀVEM...

Jaume Sisa/
Carles Flavià

Editorial Comanegra

El llibre és el text iniciàtic que el director Pau Miró ha reescrit per a l'estrena (actualment a

la cartellera: a La Seca, fins al 28 d'abril) de l'obra homònima. En la comèdia, Jaume Sisa i Carles Flavià fan un repàs de la seva amistat, destapen alguns dels seus mites i tòpics i fan escarni tant com poden de la política cultural de la subvenció, un mite que ells exploten. En l'obra, Flavià i Sisa es troben per escriure un text teatral. Un cop l'han escrit s'adonen que no tenen valor per representar-lo (culpa del Sisa). En Sisa parla poc i canta més. Evidentment, en Flavià parla una mica més i canta una mica menys. Sigui com sigui, tots dos s'expliquen prou bé.

EL TEATRE D'AFICIONATS A BARCELONA

M. Josep Conde Berdós

Pagès Editors

A la Barcelona de la postguerra, quan les possibilitats de diversió

eren escasses, els centres on es feia teatre d'aficionats abundaven a tots els barris i constituïen llocs ideals per conèixer gent i fer amics. Durant els anys d'infància i joventut l'autora va freqüentar assíduament amb la seva família del Club María Guerrero, primer com a espectadora i, més tard, com a integrant del quadre escènic. Aquest llibre parla de la importància i el significat del teatre d'aficionats en el context social de la Barcelona de les dècades centrals del segle XX. Maria Josep Conde (Barcelona, 1944) ha publicat vuit llibres, que fan referència principalment a la cultura ibèrica i al turisme cultural a Catalunya.

EL RECORD ÉS UN PONT AL PASSAT

Montserrat Carulla

Ara Llibres

L'actriu fa un repàs de la seva pròpia biografia. Ho escriu amb la tendresa que desprèn quan es

parla amb ella. Però també amb la consistència de la seva actitud inesborrable. És un text que juga amb els fets i els disposa espontàniament. Es fa molt llegidor i emociona si, a més, es llegeix puntualment, sense l'ansia d'acabar-lo. Perquè la redacció fa olor d'escriptura a mà, espontània, fresca, a raig, d'una edició gens preocupada a rellegir-se. Carulla no és metòdica i, per això, insisteix en els capítols de la seva infància i del teatre. No enganya quan subtitula *Memòries de l'actriu, la dona i la nena*, doncs. Carulla fa un retrat de la misèria de Barcelona des d'una família que passa dificultats. Confessa l'enamorament pels llibres, un producte inexistent a casa dels seus pares. Ella trenca aquest buit.

LILOU

Paradoxes obsessives

SENZILLAMENT COMPLICAT

Thomas Bernhard

(traducció d'Anna Soler Horta)

Leonard Muntaner

Traducció del text de Bernhard que va servir de guió per al muntatge protagonitzat per Josep Minguell al Círcol Maldà el mes de febrer passat. El protagonista és un vell actor que viu aïllat en una casa abandonada. Fullejar el diari,

fer la llista de la compra, repassar els records d'infància i llegir Schopenhauer són les seves ocupacions principals. Una vegada per setmana el visita una nena, a qui l'ancià explica amb entusiasme la seva meta com a actor, la interpretació de Ricard III, fins i tot li fa l'honor de cenyir-se la fastuosa corona. L'actor interpreta el paper de la seva vida; odia la seva professió i el món que l'envolta, però no renuncia a res, i molt menys a viure.

NOCTURN/ SILENCI

Adrià Gual

Institut del Teatre
(Textos teatrals clàssics)

El centenari de l'Institut del Teatre ha arrencat, per ara, amb la publicació de dos textos teatrals

de l'impulsor de la formació escènica a Catalunya, fa cent anys: Adrià Gual. L'artista modernista remarca la importància de la interpretació i procura controlar, fins a l'extrem, l'entonació de cada rèplica. Gual, a més, reivindica el paper del director d'escena, una figura que esdevindrà central a partir de llavors. *Nocturn. Silenci* consta també d'un estudi introductor i edició a càrrec de Carles Batlle, i inclou textos i il·lustracions d'Adrià Gual.

TEATRES DE BARCELONA

Antoni Ramon/
Raffaella Perrone

La Magrana

Aquest llibre fa un recorregut històric urbà, resseguint els teatres de

Barcelona i les seves etapes. Des de la Casa de les Comèdies (de finals del segle XVI), els teatres han estat els equipaments sobre els quals s'ha construït la ciutat. Després de la Rambla, l'oci es traslladaria al passeig de Gràcia. A finals del segle XIX, les arts escèniques arrelen al Paral·lel per a les classes populars i a la Gran Via per al públic burges. El llibre ressegueix els àmbits urbans a la recerca de vestigis, tot fent advertència dels teatres històrics en risc, avui.